

Resebrev 6 - Kanarieöarna

Måndagen den 23 augusti 2004.

Hej eller Hola som vi säger nu om dagarna! Vi är tillbaka på spanskt territorium nämligen Kanarieön Graciosa och det känns bra!

Sen vi lämnade er sist har vi seglat några relativt långa sträckor. Vi låg i Portimao och väntade in rätt väderprognos vilket vi fick i slutet av juni, vind från NO och styrka 3-5 beaufort (4-10 m/s) de närmaste fem dagarna. Då vår kurs var Porto Santo skulle vi åt SV så det lät perfekt. Efter att ha sagt hej då till alla vänner och Portugal för denna gång gav vi oss av. Storseglet var hissat men vi fick gå för motor i knappt 3 timmar innan vinden räckte till för segling. Vi passerade strax ost om fartygsleden vid 21-tiden första kvällen och då hade det blåst upp ganska bra. Vi ringde upp ett fartyg för att kolla om det hade samma väderprognos som vi och så var det. Gunilla ville vända om efter 50 Nm, vi skulle ju ytterligare 420 Nm, men Kapten trodde att det bara tillfälligt var mer vind utanför Cabo Sao Vicente.

Vi fick vindar på upp till 23 m/s och vågor därefter, tack och lov från aktern men vi hade det blött ombord de första två dyggen då flera vågor bröt rakt ner i sittbrunnen. Dag två mojnade vinden till 15 m/s och vågorna var lite lugnare men sjösjukan gav sig tillkänna ändå ... Vi kände oss ganska små på havet men Elvina seglade galant för bara lite utrullad genua och vindrodret styrde oss fint hela vägen. Vi hade kontakt med det svenska radionätet varje kväll och blev lugnade då man sa att vinden skulle fortsätta att mojna när vi kom längre västerut. Dom hade rätt och dygn 3 och 4 hade vi de utlovade 3-10 m/s och vi kunde lägga om kursen och gå rakt mot Porto Santo. Det kunde vi inte när vågorna var för stora.

Efter 4 dygn och 7 timmar (484 Nm) kom vi till Porto Santo och det kändes hur bra som helst. Trots det hårda vädret i början så var det dock jobbigare att segla de sista 20 Nm. Vi såg ön växa i horisonten och det kändes som om vi aldrig skulle komma fram! Psykologiskt som att vara hungrig och titta på en god middag men inte få smaka... Vi ankrade utanför

marinan i turkosblått vatten där vi såg ankaret på 10 meters djup. Vattnet var fantastiskt klart. Sen började vi röja ombord... Allt som blivit blött lade vi i sittbrunnen för tvättning/sköljning och det såg ut som en smärre tornado gått fram! Vi gick in i marinan dagen därpå för att få tillgång till vatten och sen följde två dagar av tvättning och städning ombord. Först därefter tog vi oss tid att se och upptäcka Porto Santo.

Vi gick ut på ankringen igen efter väl förrättat värv i marinan där vi även målade på hamnväggen. En rolig tradition att lämna ett litet minne efter sig och att gå runt och se om man känner igen några båtnamn. Vi gick några långa promenader på ön, bland annat upp på Pico Castelo, där vi fick en fantastisk vy över större delen av Porto Santo. Stranden tillhör öns främsta tillgångar och det kom turister dagligen från Madeira för att njuta lite av tropiklivet. Då det skulle kosta 12 € att lämna dingens (!) i marinan landade vi på stranden och där lärde vi oss vad en blöt dingelandning betyder i verkligheten. Ena stunden är allt under kontroll, sen kommer det en våg som landar i dingens, slänger ut oss i vattnet och sekunderna efteråt försöker vi fatta vad som hänt. Det var bara att åka tillbaka till båten och ta på badkläder och stoppa torra kläder i en vattentät påse och försöka igen! Skam den som ger sig. Vi blev blöta fler gånger men med badkläder gör det ju inte lika mycket och vi blev långsamt bättre på att parera vågorna.

Efter nästan 2 veckor kände vi oss mogna att dra vidare och nu var det Madeira som lockade i horisonten. Det var en behaglig dagsegling då vi fick segla spinnaker igen! Vi ankrade i Baia d'Abra och hade några fina dagar med snorkling och bad, vandringar och BBQ:s med andra seglare.

Det var långt från civilisationen men det gick bussar till städerna där vi kunde handla. När vinden vände och kom från S blev ankringen mycket rullig och då gick vi in i den nya marinan Quinta do Lorde. Vi vill ju inte ta sjösjukepiller på ankring! Vi fick besök av Hans och Lennart från SVT som var där för att jobba och det var kul att se dem igen. Dom hade även med sill, kaviar, västerbottenost och svenskt godis och gissa hur gott det smakade!!

Vi seglade sen till Funchal och fick se både haj och val på avstånd. På resan till

Porto Santo såg vi sköldpaddor vid några tillfällen och vi blir lika glada varje gång vi får se liv i havet. Funchal var en kontrast mot det lugna livet vi haft i vildmarken och det fanns mycket att upptäcka. Under våra dagar där gjorde vi några olika dagsutflykter. Vi besökte byn Santana på norra kusten, känd för sina speciella hus, och vandrade längs en levada (bevattningskanal). Överallt var det fantastiskt vackert med blommor, höga berg och djupa dalar som går ner till det blå havet. Vi tycker om Madeira och hoppas att vi kommer dit igen för vi har mycket kvar att se!

Sen är det ju så att när tanken på att segla vidare har börjat komma så kan man inte släppa den. Så när vädret såg bra ut för att segla till Kanarieöarna gav vi oss av från Funchal. Tre dygn och 290 Nm senare kom vi till Graciosa. Vi hade lite vind första hälften och lagom den andra och det är den bästa passagen vi haft hittills. Här ligger vi nu ankrade med 14 andra båtar av olika nationaliteter. Vi är den enda svenska båten och har det hur bra som helst. Vattnet är lika turkost här som på Porto Santo och stranden är vit och dessutom lätt att landa dingens på.

Graciosa är den minst exploaterade Kanarieön och den påminner om en gammal västernstad med gator av sand och låg bebyggelse. Vi stannar förmodligen här i några veckor till innan vi beger oss till Lanzarote för att se vad den ön har att erbjuda oss!

Ha det bra önskar Gunilla och Krister Bewert